

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 8Co/29/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8120200440
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 08. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Anna Kovaľová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2023:8120200440.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Anny Kovaľovej a sudcov JUDr. Branislava Brezu a JUDr. Milana Majerníka v právnej veci žalobkyne: A. B. C., nar. X.X.XXXX, bytom D. XXXX/XX, XXX XX E., zastúpená: JUDr. Vierošlava Bednárová, advokátka, IČO: 47250631, so sídlom Slovenská 69, 080 01 Prešov, proti žalovanému: A. D. F., nar. X.X.XXXX, bytom G. XXX/XX, XXX XX H., zastúpený: AK MAZANEC, s.r.o. so sídlom Metodova 12, 080 01 Prešov, IČO: 53 494 920, o zaplatenie 31.829,18 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Prešov č.k. 9C/1/2020-232 zo dňa 25. apríla 2022 v spojení s Dopĺňacím rozsudkom č.k. 9C/1/2020-239 zo dňa 10. mája 2022, takto jednohlasne

rozhodol:

Potvrdzuje rozsudok v spojení s Dopĺňacím rozsudkom č.k. 9C/1/2020-239 zo dňa 10.05.2022 s výnimkou výroku, ktorým súd v prevyšujúcej časti žalobu zamietol.

Žalobkyňa má nárok vo vzťahu k žalovanému na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Prešov (ďalej len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom rozhodol tak, že

„I. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyni sumu 21 537,42 €, a to do 3 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku.

II. V prevyšujúcej časti žalobu zamietla.

III. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyni náhradu trov konania v rozsahu 35,34 %, a to do 3 dní odo dňa právoplatnosti uznesenia súdu 1. inštancie o výške týchto trov.“

2. Rozhodnutie právne odôvodnil okrem iného ustanovením § 657, § 658 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka (ďalej len „Občiansky zákonník“).

3. Vychádzal zo zistenia, že žalobkyňa sa podanou žalobou domáhala na žalovanom zaplatenia sumy 31.829,18 eur na tom skutkovom základe, že ide o škodu spôsobenú jej spáchaným trestným činom žalovaného. Trestným rozkazom č.k. XXX/XXX/XXXX-XXX, právoplatným dňa 27.7.2019 bol žalovaný uznaný vinným z pokračujúceho prečinu podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona, že „v období od dňa 2.5.2016 do dňa 23.11.2016 vo H. a inde, vystupujúc ako I. A., toho času žijúci v J. B., kontaktoval prostredníctvom e-mailovej adresy I. C. K., získal si jej dôveru a pod rôznymi zámenkami o biznis projektoch a vážnej autonehode za účelom vyplatenia svojich podlžnosti voči iným subjektom, od nej vylákal viacero finančných pôžičiek v celkovej výške 23.800,- eur, ktoré mu poškodená odovzdala osobne alebo vkladala na jeho účet, čím jej týmto konaním spôsobil škodu vo výške 23.800,- eur.“ Z

výpovede žalobkyne vyplynulo, že sa pozná so žalovaným dlhodobo a ten jej sprostredkoval elektronický kontakt s I. A.. Žalobkyňa presne uviedla kedy a za akým účelom požičala žalovanému sumy 5.000,- eur, 6.000,- eur, 1.000,- eur, 5.000,- eur, 700,- eur, 4000,- eur a 2.100,- eur, spolu 23.800,- eur z úveru, ktorý jej žalovaný pomohol vybaviť. Žalovaná predložila súdu aj úverovú zmluvu. Uviedla, že bolo dohodnuté, že úver bude splácať žalovaný, aby žalobkyňa nemala žiadnu ujmu a po návrate I. A., keď tento dá peniaze žalovanému, tento následne jednorazovo predmetný úver splatí. Žalobkyňa zároveň predložila prehľad zaplatených súm na predmetný úver, s tým že žalovaný zaplatil iba sumy: 343,50 eur dňa 15.2.2017, sumu 350,- eur dňa 15.3.2017, sumu 350,- eur dňa 15.4.2017 a sumu 698,- eur dňa 15.6.2017, spolu 1.741,50 eur. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalobkyňa poskytla pôžičku žalovanému za rovnakých podmienok, ako jej bol poskytnutý úver peňažným ústavom, pričom pôžičku jej mal žalovaný splácať tak, že bude platiť splátky peňažnému ústavu v stanovených lehotách splatnosti. Mesačné splátky mali výšku (z dôvodu postupného navýšenia úveru) 246,82 eur, 264,75 eur a finálne 343,89 eur. Zmluvu(y) o pôžičke považuje žalobkyňa za riadne uzavretú a jej relatívnej neplatnosti pre omyl sa nedovolala. Keďže splnenie záväzku I. A. voči žalovanému z dôvodu vymyslenej identity do úvahy neprichádzalo, nenastala ani predčasná splatnosť pôžičky a žalovaný je povinný ju plniť spôsobom ako je žalobkyňa povinná plniť peňažnému ústavu. Ku dňu rozhodnutia súdu boli splatné splátky 3 x 246,82 eur (20.06.2016 – 20.08.2016), 2 x 264,75 eur (20.10.2016 – 20.11.2016) a 45 x 343,89 eur (15.1.2017 – 20.9.2020), spolu suma 16.745,01 eur. Keďže žalovaný zaplatil sumu 1.741,50 eur, tak suma ktorú dlhuje žalobkyni má výšku 15.003,51 eur. V prevyšujúcej časti bola žaloba zamietnutá pre predčasnosť, keďže splatnosť splátok splatných po 20.9.2020 ešte nenastala.

4. Na základe podaného odvolania žalobkyne, ako aj žalovaného, Krajský súd v Prešove uznesením zo dňa 31.1.2022, č.k. 8Co/5/2021-198 zrušil rozsudok a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že „Treba prisvedčiť žalovanému, že ak súd vzhľadom k hore uvedenému nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. 32. Treba tiež zvýrazniť, že samotná žalobkyňa v podanom odvolaní rovnako poukazuje na to, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. 33. Žalobkyňa namieta, že súd zrejme nesprávne vyhodnotil v závere právne vec ako predčasné požadované splatenie financií. 34. Odvolací súd k tomu uvádza, že záver súdu o splácaní pôžičky žalovaným tak, že bude platiť splátky peňažnému ústavu v stanovených lehotách splatnosti, zostal bez náležitého odôvodnenia.“

5. Po vrátení veci a vykonanom dokazovaní mal súd prvej inštancie za preukázané, že žalobkyňa poskytla žalovanému sumu 23.800,- eur, ktorú jej tento mal splácať v mesačných splátkach vo výške 343,89 eur mesačne najneskôr k 15. dňu kalendárneho mesiaca. Všetky tvrdenia žalovaného prednesené na pojednávaní dňa 25.4.2022 o tom, že to bol on kto žalobkyni požičal peniaze a táto mu ich čiastočne vrátila, tak súd do úvahy ako nové tvrdenia nebral a tvrdenia o tom, že netuší prečo si žalobkyňa po vyčerpaní úveru vybrala jeho ako osobu zodpovednú za jeho splácanie, vyznievajú vzhľadom na obsah právoplatného trestného rozkazu až úsmevne.

6. Z ustanovenia § 193 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), súd je viazaný rozhodnutím príslušných orgánov o tom, že bol spáchaný trestný čin, priestupok alebo iný správny delikt postihnutelný podľa osobitného predpisu, a o tom, kto ich spáchal, ako aj rozhodnutím o osobnom stave, vzniku alebo zániku spoločnosti, a z citovanej judikatúry je zřejmé, že skutočnosť vylákania sumy 23.800,- eur žalovaným od žalobkyne prostredníctvom odovzdania peňazí osobne alebo vkladom na účet je nemenne daná. V prejednávaní veci žalovaný žiadne skutkové okolnosti týkajúce sa veci samej, teda skutkové okolnosti znamenajúce popretie žalobných tvrdení uvedených v žalobe a tiež na prvom pojednávaní neuviedol. Keďže tu neboli žiadne skutkové okolnosti žalovaným včas a riadne tvrdené, nebolo ho ani na čo vypočuť, a to bol ďalší dôvod zamietnutia návrhu na jeho výsluch.

7. K výške priznaného plnenia súd prvej inštancie uviedol, že pokračujúc vo výpočte uvedenom v prvom rozsudku je zřejmé, že do dňa rozhodnutia súdu 25.4.2022 mal žalovaný zaplatiť žalobkyni sumu 1.269,96 eur + 64 splátok x 343,89 eur za čas od 15.1.2017 do 15.4.2022. Žalovaný tak mal zaplatiť sumu 23.278,92 eur a po odpočítaní sumy zaplatenej 1.741,50 eur je dlžná suma 21.537,42 eur. Súd uvedenú sumu priznal ako zmluvné plnenie, keďže ako vyplýva z v rozhodnutí citovanej judikatúry, napriek podvodu žalovaného sa žalobkyňa relatívnej neplatnosti zmluvy o pôžičke z titulu omylu nedovolala

(§ 40a OZ). Tvrdenie žalovaného o tom, že žalobkyni nemôže byť priznané plnenie, keďže požaduje zaplatenie škody, je nesprávne. Súd nie je viazaný právnym posúdením uplatneného nároku stranou sporu. Je viazaný vymedzeným skutkom, pričom skutok bol vymedzený ako nevrátenie požičaných peňazí a teda súdom priznané plnenie je plnením vychádzajúcim z tohto skutku. Napriek tomu, že žalobkyňa jej poskytnutý úver predčasne splatila banke, nemôže celú zaplatenú sumu požadovať po žalovanom. Treba rozlišovať medzi právnym vzťahom medzi žalobkyňou a bankou a právnym vzťahom medzi žalobkyňou a žalovaným, ktoré napriek tomu, že fakticky súvisia, sú právne úplne samostatné. Samotné predčasné ukončenie právneho vzťahu medzi žalobkyňou a bankou zaplatením celej pohľadávky, tak nemá vplyv na pohľadávku žalovaného voči žalobkyni. Žalobkyňa netvrdila, že pri poskytnutí pôžičky žalovanému bola dojednaná možnosť postupu podľa § 565 Občianskeho zákonníka, a preto síce má nárok na vrátenie celej požičanej sumy podľa pôvodne dohodnutých podmienok, ale stále v splátkach vo výške 343,89 eur. Nad priznanú sumu je tak žaloba predčasná, keďže splatnosť splátok splatných po 15.4.2022 v čase rozhodovania súdu ešte nenastala a pôžička žalobkyne žalovanému nebola platne predčasne zosplatená.

8. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP v spojení s § 262 ods. 1 CSP.

9. Súd prvej inštancie dopĺňacím rozsudkom č.k. 9C/1/2020-239 zo dňa 10. mája 2022 rozhodol tak, že konanie v časti prevyšujúcej zaplatenie sumy 29.743,37 eur zastavil podľa § 145 CSP a § 225 CSP.

10. Proti vyhovujúcemu výroku I. rozsudku a výroku III. o trovách konania podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaný z dôvodov uvedených v ust. § 365 ods. 1 písm. f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a § 365 ods.1 písm. h) CSP tým, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

11. Žalovaný v podanom odvolaní uviedol, že žalobkyňa od počiatku uplatňovala svoj nárok z titulu škody, ktorá mala vzniknúť podvodným konaním žalovaného. S ohľadom na zákonné náležitosti uplatnenia nároku z titulu náhrady škody, sú podľa názoru žalovaného jednoznačne stanovené mantinely dokazovania prípadných sporných skutočností pre účely civilného konania. Ak súd I. inštancie vyhodnotil, že osoba, ktorá zodpovedá za škodu je bez pochybností žalovaný, je daná príčinná súvislosť medzi vznikom škody a osobou, ktorá škodu spôsobila, bolo potrebné preukázanie škody, ktorú ma žalovaný spôsobiť. Napriek uvedenému však súd prvej inštancie odôvodnil svoj záver ako zmluvný vzťah z titulu vrátenia finančných prostriedkov poskytnutých z titulu údajných pôžičiek. Podľa názoru žalovaného súd v rámci odôvodnenia kombinuje dva rôzne tituly priznania nároku, ak na jednej strane posudzuje preukázania príčinnej súvislosti s ohľadom na výsledok trestného konania a na druhej strane preukázanie nároku opiera o poskytnutie finančných prostriedkov prostredníctvom pôžičiek, ktoré žalovaný od počiatku rozporuje. Náhrada škody tak ako je definovaná právnymi predpismi v rámci predmetného konania preukázaná nebola, predovšetkým v rozsahu výšky spôsobenej škody, pretože z predložených dôkazov nebolo napriek rozporovaniu žalovaného preukázané, že by žalobkyňa mala žalovanému poskytnúť sumu vo výške 23.800,- eur keďže z predloženej komunikácie a výpisov z účtu ide o rozdielne sumy, pričom uvedené tvrdenia boli vyvrátené výsluchom žalovaného. Žalovaný nemal akýkoľvek vzťah k úveru, ktorý mala žalobkyňa uzatvorený voči bankovej inštitúcii a tiež nebolo preukázané, že by prostriedky z poskytnutého úveru poskytla žalovanému alebo či boli dohodnutí na obdobnom plnení. K odôvodneniu napadnutého rozhodnutia, kde súd prvej inštancie poukázal na rozhodnutia českých súdov, sa podľa názoru žalovaného a s poukazom na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR zo dňa 31.10.2017, sp.zn. 6Cdo/129/2017, ktorým bola ustálená definícia ustálenej rozhodovacej praxe, nemalo na uvedenú časť ani prihliadať. Navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil tak, že žalobu v celom rozsahu zamietne a žalovanému prizná nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, alternatívne rozsudok súdu prvej inštancie zruší a vec vráti súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

12. Žalobkyňa sa k podanému odvolaniu žalovaného nevyjadrila.

13. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) príslušný na rozhodnutie o odvolaní (§ 34 CSP), vzhľadom na včas podané odvolanie, preskúmal napadnuté rozhodnutie, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ustanovenia § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP a contrario) a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

14. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

15. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným nesprávnym skutkovým zistením a nesprávnym právnym posúdením, teda, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (viď rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II.ÚS 78/05).

16. K námietke nesprávne zisteného skutkového stavu odvolací súd poznamenáva, že dokazovanie je procesný postup, ktorý je založený na vykonávaní jednotlivých dôkazných prostriedkov súdom a ich následnom zhodnotení. Význam dokazovania teda spočíva v získavaní dôležitých poznatkov na základe ktorých súd stanoví skutkový stav v prejednávanej veci a z ktorého potom vychádza a na ktorý následne aplikuje aj konkrétnu právnu normu, resp. právne normy, teda rozhoduje. Zistenie skutkového stavu, ktoré objektívne zodpovedá stavu veci je jednou z najdôležitejších činností v rámci sporového konania, pretože je základným predpokladom vôbec pre rozhodnutie súdu. Dôkazmi overený skutkový stav je významný však aj z hľadiska posúdenia správnosti tvrdení strán sporu a unesenia dôkazného bremena, ktoré je predpokladom ich úspešnosti, a to obzvlášť v sporovom konaní (primerane rozsudok NS SR sp. zn. 4Cdo/256/2012). Odvolací súd tiež zdôrazňuje aj to, že súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom strany sporu a procesný postoj strany sporu zásadne nemôže bez ďalšieho dokazovania implikovať povinnosť súdu akceptovať návrhy, procesné úkony a obsah opravných prostriedkov a rozhodovať podľa nich. Súdy sú povinné na všetky uvedené procesné úkony primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným poriadkom, a to aj pri rešpektovaní druhu civilného procesu, v ktorom strana sporu uplatňuje svoje nároky alebo sa bráni proti ich uplatneniu, prípadne štádia civilného procesu. Odvolací súd nezistil naplnenie tejto odvolacej námietky.

17. K námietke o nesprávnom právnym posúdení odvolací súd poznamenáva, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O omyl ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery (pozri napr. Najvyšší súd SR, sp. zn. 7Cdo/7/2010). Ani táto odvolacia námietka naplnená nebola.

18. Odvolací súd po oboznámení sa s obsahom spisu zistil, že súd prvej inštancie správne zistil skutkový stav v rozsahu potrebnom na zistenie rozhodujúcich skutočností a na základe vykonaného dokazovania dospel aj k správnym skutkovým zisteniam. Zároveň prejednávanú vec správne právne posúdil. V priebehu odvolacieho konania žalovaný nepredložil žiaden dôvodný argument, ktorý by mal súvis s prejednávanou vecou do tej miery, aby bol spôsobilý priniesť pre odvolateľa priaznivejšie rozhodnutie.

19. Podľa § 657 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka (ďalej len „Občiansky zákonník“), zmluvou o pôžičke prenecháva veriteľ dlžníkovi veci určené podľa druhu, najmä peniaze, a dlžník sa zaväzuje vrátiť po uplynutí dohodnutej doby veci rovnakého druhu.

20. Podľa § 658 ods. 1, ods. 2 Občianskeho zákonníka, pri peňažnej pôžičke možno dohodnúť úroky. Pri nepeňažnej pôžičke možno dojednať namiesto úrokov plnenie primeraného väčšieho množstva alebo vecí lepšej akosti, spravidla toho istého druhu.

21. V prejednávanej veci je nesporné, že žalovaný bol právoplatným Trestným rozkazom zo dňa 14.3.2019, č.k. XXX/XXX/XXXX-XXX (č.l. 16 až 19 spisu) uznaný vinným z pokračujúceho prečinu podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona, že v období od 2.5.2016 do dňa 23.11.2016 vo H. a inde, vystupujúc ako I. A., tohto času žijúci v J. B., kontaktoval prostredníctvom e-mailovej adresy I.

C. K., získal si jej dôveru a pod rôznymi zámienkami o biznis projektoch a vážnej autonehode za účelom vyplatenia svojich podlžností voči iným subjektom, od nej vylákal viacero finančných pôžičiek v celkovej výške 23.800,- eur, ktoré mu poškodená odovzdala osobne alebo vkladala na jeho účet č. L. vedený v M. N., čím jej týmto konaním spôsobil škodu vo výške 23.800,- eur, teda na škodu cudzieho majetku sa obohatil tým, že uviedol niekoho do omylu a spôsobil tak na cudzom majetku väčšiu škodu.

22. Hlavnou odvolacou námietkou žalovaného je, že v konaní nebola preukázaná výška spôsobenej škody, pretože z predložených dôkazov, ktoré boli žalovaným rozporované, nebolo preukázané, že by žalobkyňa bola žalovanému poskytla sumu vo výške 23.800,- eur, keďže z predloženej komunikácie a výpisov z účtu ide o rozdielne sumy, pričom uvedené tvrdenia neboli vyvrátené výsluchom žalovaného.

23. S týmto tvrdením žalovaného sa nemožno stotožniť. Súd prvej inštancie v rámci odôvodnenia napadnutého rozhodnutia uviedol, že skutočnosť vylákania sumy 23.800,- eur žalovaným od žalobkyne prostredníctvom odovzdania peňazí osobne alebo vkladom na účet je nemenne daná (bod 9.3. odôvodnenia).

24. S týmto záverom súdu prvej inštancie sa v celom rozsahu stotožňuje aj odvolací súd. Na podporu správnosti poukazuje aj na ustálenú súdnu prax vyšších súdnych autorít, podľa ktorej:

Podľa nálezu Ústavného súdu SR zo dňa 29.5.2014, sp. zn. III. ÚS 507/2013 „V civilnom konaní si konajúci súd nemôže urobiť úsudok o tom, či boli naplnené znaky skutkovej podstaty určitého trestného činu. [...] Objektívna stránka skutkovej podstaty trestného činu sprenevery je daná okrem iného prisvojením si cudzej veci. Následkom protiprávneho konania musí byť vznik škody (... a spôsobí tak na cudzom majetku škodu...). [...] Ak teda okresný súd v trestnej veci právoplatne rozhodol o tom, že sťažovateľka spáchala trestný čin sprenevery, potom záväznosť jeho rozsudku pre súdy v civilnom konaní podľa § 135 ods. 1 OSP znamená aj záväznosť v otázke existencie zavineného protiprávneho konania sťažovateľky, vzniku škodlivého následku a príčinnej súvislosti medzi nimi. [...] Ak za daných okolností krajský súd a najvyšší súd v konaní o náhradu škody vychádzali zo skutkových a právnych záverov plynúcich zo súvisiacej trestnej veci, nemožno podľa názoru ústavného súdu ich postoju nič vyčítať, pretože podľa § 135 ods. 1 OSP závery trestného konania boli civilné súdy povinné rešpektovať. Uvedený záver by platil aj v prípade, že by sa v civilnom sporovom konaní krajský súd a najvyšší súd so závermi z trestnej veci nestotožňovali.“

25. Podľa Nálezu Ústavného súdu SR zo dňa 23.11.2011, sp. zn. I. ÚS 269/2011 „Najvyšší súd sa nevyrovnal so skutočnosťou, že zákonným znakom skutkovej podstaty trestného činu sprenevery je „spôsobenie škody na cudzom majetku“. Z právnej kvalifikácie skutku, ako aj zo skutkovej vety rozsudku trestného súdu vyplýva, že v dôsledku trestného činu sprenevery odsúdeného došlo u sťažovateľa ako poškodeného k spôsobeniu škody. [...] Ústavne súladný výklad uvedeného ustanovenia vyžaduje, aby súdy zúčastnené na rozhodovaní o nej boli viazané odsudzujúcim rozsudkom trestného súdu vo vzťahu ku všetkým skutočnostiam, ktoré boli podmienkou odsúdenia odsúdeného a trestným súdom boli zistené, to platí aj o zistení vzniku škody u poškodeného v dôsledku protiprávneho konania odsúdeného. [...] Z uvedeného vyplýva, že výklad § 135 OSP použitý v rozsudku najvyššieho súdu vedie v konečnom dôsledku k nerešpektovaniu záverov právoplatného trestného rozsudku, čo je v rozpore s princípom právnej istoty ktorý, ako už ústavný súd opakovane vyslovil aj v rámci svojej judikatúry musí byť rešpektovaný aj v oblasti aplikácie práva, keďže práve na ňom sa hlavne a predovšetkým zakladá dôvera občanov, ako aj iných fyzických a právnických osôb k orgánom verejnej moci. [...] Výklad ustanovenia § 135 OSP, ktorým uvedené ustanovenie aplikoval v predmetnej veci najvyšší súd vedie aj k narušeniu princípu práva na spravodlivý proces, keďže znemožňuje poškodenému v trestnom konaní, ktorý bol so svojim nárokom na náhradu škody odkázaný na jeho uplatnenie v rámci občianskoprávneho konania, aby sa ho úspešne dovolal napriek existencii právoplatného rozsudku vydaného v trestnom konaní, v ktorom bola jeho škoda uznaná a konštatovaná. [...] Ústavný súd s ohľadom na uvedené konštatuje, že rozsah viazanosti všeobecného súdu rozsudkom vydaným v trestnom konaní pri rozhodovaní v občianskom súdnom konaní v prípadoch, v ktorých sa zákonné znaky skutkovej podstaty trestného činu zhodujú s okolnosťami relevantnými, resp. podstatnými pre rozhodnutie v občianskoprávnom konaní, nemožno obmedziť len na závery o protiprávnom konaní, t. j. o spáchaní trestného činu a o tom, kto ho spáchal.“

26. S poukazom na vyššie citovanú judikatúru Ústavného súdu Slovenskej republiky, pokiaľ je predpokladom naplnenia skutkovej podstaty trestného činu spôsobenie škody v určitej minimálnej výške (čo je aj prejednaný prípad), a trestný súd vo výroku odsudzujúceho rozsudku ustálil, že protiprávnym konaním žalovaného bola žalobkyni spôsobená výška škody 23.800,- eur, nerešpektovanie takto zisteného záveru o výške škody v občianskoprávnom konaní by bolo v rozpore s princípom právnej istoty.

27. Súd prvej inštancie pri svojom právnom posúdení vychádzal zo skutkových okolností vymedzených v žalobe. Žalobkyňa sa podanou žalobou domáhala zaplata istiny 31.829,18 eur, náhradu trov konania vo výške 1.909,75 eur na základe podvodným spôsobom vylákaných finančných pôžičiek v celkovej výške 23.800,- eur, ktoré žalovanému žalobkyňa vkladala na účet alebo osobne odovzdala. Vzhľadom na zohľadnenie mesačných splátok úveru, ktoré je žalobkyňa povinná hradiť L. L., O. v zmysle Zmluvy o splátkovom úvere mesačne vo výške 343,89 eur, ktoré pôvodne prisľúbil splácať žalovaný, ku dňu podania žaloby bola výška jej finančnej ujmy celkovo 31.829,18 eur. Žalovaný ku dňu podania žaloby zaplatil žalobkyni dňa 13.2.2017 sumu 343,50 eur, dňa 14.3.2017 sumu 350,- eur, dňa 18.4.2017 sumu 350,- eur a dňa 19.6.2017 sumu 698 eur, spolu 1.741,50 eur.

28. Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že žalobkyňa na základe dohody so žalovaným uzatvorila zmluvu s bankou, na základe ktorej jej boli poskytované peniaze, ktoré ďalej za rovnakých podmienok poskytla žalovanému. Žalovaný mal pôžičku žalobkyni splácať tak, že bude platiť splátky peňažnému ústavu v stanovených lehotách splatnosti. O tom, že konanie žalovaného bolo nekalé a nepoctivé svedčí Trestný rozkaz zo dňa 14.3.2019, č.k. XXX/XXX/XXXX-XXX, keď týmto konaním naplnil znaky skutkovej podstaty pokračovacieho trestného činu podvodu.

29. Žalovaný namietal, že v konaní nebolo preukázané, že by prostriedky z poskytnutého úveru boli poskytnuté žalovanému ani, že boli dohodnutí na obdobnom plnení. Takéto tvrdenie žalovaného nemá oporu vo vykonanom dokazovaní ani s ohľadom na právoplatne ukončené trestné konanie. Nie len v trestnom konaní, ale aj vykonaným dokazovaním súdom prvej inštancie bolo preukázané listinnými dôkazmi, výpismi z účtu od 1.5.2016 do 1.10.2016 na č.i. 8 – 14 spisu), sms komunikácie č.i. 161 až 163 spisu, že žalobkyňa vyššie uvedené finančné prostriedky zasielala ďalej žalovanému.

30. Súd prvej inštancie aj v ďalšom rozhodnutí po zrušení rozhodnutia odvolacím súdom za základ rozhodnutia prebral odôvodnenie zo svojho rozsudku č.k. 9C/1/2020-153 zo dňa 1.10.2020 a vzťah žalobkyne a žalovaného posúdil ako zmluvný vzťah založený zmluvou o pôžičke, kde si zmluvné strany dohodli aj spôsob a rozsah záväzku. Súd prvej inštancie objasnil odvolaciemu súdu, že skutkové okolnosti prípadu podriadil pod ustanovenia § 657 až § 658 Občianskeho zákonníka ako zmluvné plnenie, keďže ako vyplýva z citovanej judikatúry súdom prvej inštancie, napriek podvodu žalovaného sa žalobkyňa relatívnej neplatnosti zmluvy o pôžičke z titulu omylu nedovolala (§ 40a Občianskeho zákonníka).

31. Súd prvej inštancie tak dospel k záveru, že žalobkyňa poskytla pôžičku žalovanému za rovnakých podmienok, ako jej bol poskytnutý úver peňažným ústavom, pričom pôžičku jej mal žalovaný splácať tak, že bude platiť splátky peňažnému ústavu v stanovených lehotách splatnosti (bod 6 odôvodnenia). Žalovaný počas konania a v podanom odvolaní spochybňuje tvrdenia žalobkyne a ňou predložené dôkazy vrátane výsledkov právoplatne skončeného trestného konania, avšak tieto predložené dôkazy spochybňuje len v rovine teoretickej. Počas celého konania neprodukoval žiaden právne významný dôkaz, ktorým by tvrdenia žalobkyne vyvrátil.

32. Vzhľadom na vyššie uvedené odvolací súd uvádza, že súd prvej inštancie správne zistil skutkový stav veci, správne vyhodnotil jednotlivé dôkazy, ako aj správne právne vec posúdil. Z týchto dôvodov odvolací súd považuje odvolanie žalovaného za nedôvodné a vzhľadom na vyššie uvedené dôvody odvolací súd rozsudok v zmysle ustanovenia § 387 CSP potvrdil ako vecne správny.

33. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd v zmysle ustanovenia § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP a § 262 ods. 1 CSP tak, že v odvolacom konaní úspešnej žalobkyni priznal vo vzťahu k žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

34. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

35. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustné odvolanie.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ má právo zvoliť si advokáta a možnosť obrátiť sa na Centrum právnej pomoci (§ 160 ods. 2 CSP).

Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva (§ 125 ods. 2 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom.

Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).